

O zlata otroška doba

II.

Zdaj se pa vrnimo spet v takratno Mlinsko ulico.

Tam smo pri svojih igrah skakali po »parizarjih«. Tako so se imenovali veliki tovorni vozovi s širokimi kolesi. Bili so last hišnega gospodarja, veletrgovca z žitom, ki so stali sredi zelo velikega dvorišča, ali pa smo določili kot prizorišče to »veliko« in »zadnje dvorišče«, ali pa smo si izmislili vso dogodivščino tako, da se je vršila kar na vseh treh prizoriščih hkrati.

Naš »repertoar« (število in vrsta iger) je bil seveda sčasoma vedno bogatejši in pestrejši: Ugrabljena princesa, Potop ladje, V brlogu divjega moža, Razbojniško gnezdo, Dobrosrčni palčki, Zeleni zmaj itd. itd. Saj je bilo pa tudi naše igralsko osebje zelo pestro, tako po vnanosti kakor po značaju. Da naštejemo samo najbolj pomembne izmed »dam«: dobrosrčna Ljudmila in zelo čustvena Štefka (moji sestri), nežna plavalaska Elvira, zelo odločna temnopolta, črnolasa Ida — pa »gospodje«: dolgokraki in gospodovalni Otmar in prekopicavajoče se motovilo Gustl (gospodarjeva sinova), samozavestni in rokodelsko spretni Adolf, zamišljeni in tihi Milan ter drugih dolga vrsta.

Lahko si torej mislite, da nismo imeli repertoarnih težav.

Ugrabljena princesa je bila prav posebno razburljiva igra. Vršila se je kar na vseh treh prizoriščih. Parizar je bil srednjeveški grad sredi dežele Velikega dvorišča, sovražna dežela pa se je imenovala Zadnje dvorišče. Posuto z belim lesketajočim se peskom, ki je v soncu kar žarel, je to dvorišče predstavljalo južno puščavo z eno samo palmo — z bezgom tam za plotom.

Noč... Na gradu vse spi... Princesa seveda tudi... Le straža je budna. Ker je zelo utrujena od včerajšnjega pohoda, končno zadremlje tudi ona...

Vohuni iz južne dežele se tiho priplazijo in hite spet neslišno domov. Drug za drugim izginejo kakor pošastne sence. Tam sporoče, da je čas za ugrabitev princese ugoden.

Ne traja dolgo (saj ni daleč do Zadnjega dvorišča) in že se sovražnik priplazi do gradu. Najdrznejši se povzpne celo tiho na grad in — ugrabi spečo princeso! — A komaj je z njo na prostem, se straža prebudi in zatrobi na rog! (Da, da — na pravi rog — na sprevodniško trobento mojega očeta!) — Ves grad se vzdrami ter se zažene z groznim krikom za sovražnikom!

V »deželi mater« se pojavijo v tem trenutku na oknih in vratih glave kuhinjskih kraljic. Mahajoč za nami s svojimi vladarskimi žezli, s kuhalicami in metlami, nam groze z vojno napovedjo: »Adolf, ti divjak, ti!« zavrešči kraljica mati iz alpske dežele tam na podstrešju. »Le čakaj, jutri ne pojdeš z nami na Sv. Urbana! — Kaj pa kričiš kakor žerjav?!« — »Ida, ti lola lolasta! — Ne pojdeš letos k birmi, ne!« Zadoni grozeči ženski bas zajetne zamorske vladarice tam v vročem kotu dvorišča. — »Štefka! Kar hitro mi greš brisat posodo!« in »Milan, takoj domov učit se katekizma!« se oglasi iz sicer tako prijetne dežele drugače tako dobra kraljica, ki je mojih sester in moja mati. — Te in še druge takšne groznje so nam kar trgale srce... A mi smo vendar morali rešiti princeso!

In že smo prihrumeli s svojimi dolgimi sulicami — visoke hodulje so opravljale tudi to službo — v sončno deželo ter z žrtvami razparanih hlač, razpletenih kit, krvavih nosov in bridkih solzá iztrgali sovražniku našo princeso iz rok.

Ker so nam pa grozile tam na severu močnejše sile s kazensko ekspedicijo, smo vsi skupaj rajši čisto po tihem zlezli po lestvi v seneno posvetovalnico tam nad konjskim hlevom ter se pobotali, da v diplomatičnem posvetovanju sklenemo, kako bi se ubranili skupnega sovražnika, da nam ne bi prišel na zadnji plati — do živega! — In odločili smo se, da jo pobrišemo čez leseno mejo dežele. Zadnjega dvorišča, čez plot še globlje proti jugu, tja, kjer teče reka.

Poskakali smo urno čez plot in hajd čez drn in strn v tek!

Ko smo bili že dovolj daleč, smo si v teku »držali kozla«, lovili po cvetočem travniku metulje — posebno lastovičarji so podžigali našo lovsko strast! — ter končno upehani dospeli na strmi, sončni breg Drave, kjer smo metali »žabice«, vzklikali splavarjem na dostojanstveno mimo plovečih splavih »Bog daj srečo dobro!« ter lovili martinčke.

Čez nekaj ur — moj Bog, mračilo se je že! — smo z bogatim plenom, a s težkim srcem krenili počasi proti domu... Oprezaje smo se bližali pogubonosnim domovom, grozečim kuhinjskim vladaricam. A hudo razburkani valovi so se bili tačas že polegli.

Ko smo se končno drznili priti v dosegljivo bližino naših očetov in mater, smo ugotovili z olajšanim srcem, da so se jim prej tako stroge poteze v obrazih že precej ublažile in v njih očeh so se tu in tam celo že utrinjale iskre — tople ljubezni... (Dalje.)

A. K.

Šolska modrost

Pešec

Učitelj: »... in zdaj mi povejte, otroci, kaj razumemo pod besedo ‚pešec‘?« Dolg molk. Slednjč se javi Petrček: »Pešci so tisti ljudje, ki jih povozi avto.«

Odkritje Amerike

Učitelj: »Ameriko je tedaj odkril Krištof Kolumb.«

Učenec: »Prosim, gospod učitelj, ali je bila Amerika prej pokrita?«

Odgovornost

Učitelj: »Sedaj sem vam pojasnil na zgledih, kaj pomeni beseda ‚odgovornost‘. Kdo mi lahko navede kak zgled?«

Nacek: »Meni so se potrgali pri hlačah vsi gumbi razen enega, ki nosi sedaj vso odgovornost.«

Slovnica

Učitelj: »Kako se glasi dvojina samostalnika ‚mož‘?«

Učenec: »Moža.«

Učitelj: »Dobro. In dvojina samostalnika ‚otrok‘?«

Učenec: »Dvojčka.«